

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupený Mgr. Štěpánem Lichovníkem, advokátem se sídlem Pellicova 23/8, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. KUJI 52101/2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2024, č. j. 22 A 20/2023 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 5. 2023 a bylo mu uloženo zaplatit žalobci náklady řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 7. 3. 2023, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Při posouzení věci vycházel z následujících skutečností. Dne 13. 10. 2022 změřila Policie ČR vozidlo VW Caravelle, RZ X, jemuž byla naměřena rychlost 74 km/h v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. O věci sepsala policie úřední záznam, dle kterého žalobce (údajný řidič vozidla) s tím, že přestupek spáchal, souhlasil, přičemž policie měla vozidlo od změření rychlosti až do jeho zastavení ve vizuálním kontaktu. V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně se žalobce k věci nevyjádřil, ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak namítal, že vozidlo neřídil a navrhl provést důkaz výslechem svědků – zasahujících policistů a kamerovým

záznamem. Žalovaný navrhované důkazy neprovedl, neboť dle jeho názoru bylo tvrzení žalobce v tomto směru nepodložené a účelové. Žalobce jel v ve vozidle sám a hlídka měla vůz celou dobu v dohledu. Žalobce byl na místě kontroly po zastavení řádně ztotožněn a záměna na místě řidiče je vyloučena.

[3] S ohledem na uplatněné žalobní námitky se soud zabýval pouze otázkou, zda správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů, že žalobce byl řidičem vozidla VW Caravelle, RZ X v době spáchání přestupku. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že na fotografii přestupku není zřejmé, kdo vozidlo řídí, ani zda je řidič ve vozidle sám. Vyjádření žalobce není v oznámení o přestupku zachyceno, stejně tak jako tvrzení policie (jež je obsahem jejich úředního záznamu), že žalobce s tím, že spáchal přestupek, souhlasil. Z oznámení o přestupku ani z úředního záznamu není patrné, kde bylo inkriminované vozidlo zastaveno a kde tedy došlo ke ztotožnění žalobce. Fotografie samotného žalobce pak byla pořízena mimo vozidlo.

[4] Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že na základě dosud provedeného dokazování nelze mít za prokázané, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce. K tomu dodal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 nemůže být samotný úřední záznam použit ve správním řízení jako důkaz, slouží pouze jen jakási předběžná informace o věci, na jejímž základě správní orgán zvažuje další postup. Úřední záznam, jako jednostranný úkon správního orgánu, k prokázání viny nepostačuje ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného, což se ostatně v projednávané věci nestalo (viz též nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). S návrhem žalobce na výslech svědků – zasahujících policistů se pak žalovaný nijak nevypořádal. S ohledem na skutečnost, že v přestupkovém řízení se neuplatní § 82 odst. 4 správního řádu, nemohl žalovaný odmítnout důkazní návrhy žalobce jen z toho důvodu, že byl pasivní v řízení před správním orgánem prvního stupně. V případě návrhu na výslech svědků nemusí správní orgán tomuto návrhu vyhovět, dojde-li k názoru, že tito svědci nemohou nijak vyjasnit okolnosti, které žalobce zpochybňuje. Svůj postup však musí řádně zdůvodnit, nikoliv pouze odkázat na úřední záznam policie. S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný zatížil svoje řízení procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[5] Kasační stížnost podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že krajský soud nesprávně posoudil procesní právní otázku návrhů žalobce na provedení dokazování. Stěžovatel je toho názoru, že svoje důvody, proč nepřistoupil k dalšímu dokazování, řádně odůvodnil. Žalobce pouze tvrdil, že vozidlo neřídil, aniž by uvedl cokoliv dalšího, a aniž by předložil alternativní skutkovou verzi přestupku. Stěžovatel dále nesouhlasí se závěry krajského soudu týkajícími se povahy úředního záznamu, konkrétně s tím, že z úředního záznamu nelze vyvozovat, že žalobce v době přestupku řídil předmětné vozidlo. Podle názoru stěžovatele aplikoval krajský soud tento závěr zcela mechanicky, aniž by přihlédl ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Dle něj judikatura připouští, že pokud není obsah úředního záznamu zpochybněn, mohou být skutkové závěry správního orgánu převzaté z tohoto záznamu udržitelné. Žalobce tento záznam nijak

pokračování

nezpochybnil, respektive jeho jednání bylo posouzeno jako účelové, tudíž nezpůsobilé úřední záznam vyvrátit. Úřední záznam spolu s následným chováním žalobce ve správním řízení a nenabídnutí konkrétní alternativní verze skutkového děje vytvářejí spolu dohromady dostatečný podklad pro rozhodování dané věci. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004 - 70, podle něhož „[p]okud ovšem (obviněný) neopře tyto své výroky, samy o sobě neověřitelné, o další tvrzení (identifikaci osoby, která se přestupku dopustila; prokázání toho, že se v době přestupku nacházela na jiném konkrétním místě atp.), nemůže spoléhat na to, že pouhý neprokazatelný výrok spojený s hypotetickou možností pravdivosti a následovaný pasivní rezistencí vypovídajícího založí nutně pochybnost dostatečnou ke zbavení obvinění ze spáchání přestupku.“ Opačný výklad by byl dle stěžovatele proti smyslu správního trestání, navíc vyslýchání svědků (policistů) po více než dvou letech se jeví jako značně nadbytečné.

[6] Přijatelnost kasační stížnosti pak stěžovatel spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, který rozhodl v rozporu s dosavadní judikaturou a nevzal v úvahu konkrétní okolnosti daného případu. Stěžovatel má rovněž za to, že dosud nebyla řešena právní otázka, co lze považovat za uvěřitelnou alternativní verzi skutkového děje. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel jako správní orgán neprovedl navrhované důkazy ke zjištění skutkového stavu a vycházel pouze z úředních záznamů policie, což byl nepřipustný postup. Žalobce se ke spáchání přestupku nikdy nedoznal a již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je popíral. Žádný z provedených důkazů přitom neprokazuje opak. Judikát, na který se stěžovatel odvolává, považuje žalobce za překonaný následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která stanovila, že správní orgán nemůže vycházet pouze z úředního záznamu policie v případě, že ve věci lze provést výslech svědků. Žalobce proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti byla poprvé definována v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost je přijatelná, pokud a) Nejvyšší správní soud považuje za nutné vyslovit se k zásadní právní otázce, b) praxe krajských soudů při řešení konkrétní otázky je rozporná a je zapotřebí ji sjednotit, c) Nejvyšší správní soud má v úmyslu provést tzv. judikatorní odklon, d) krajský soud hrubě pochybil při vedení řízení a toto pochybení mohlo mít zásadní dopad do hmotně-právního postavení některého z účastníků řízení.

[11] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti primárně v tom, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ke sporné procesní právní otázce nutného rozsahu dokazování ve správním řízení. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se nepochybně o závažnou vadu, která by mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti z důvodu uvedeného pod bodem d) předchozího odstavce. Stěžovatel však v zásadě nijak neupřesnil, s jakými konkrétními judikáty by měl být postup krajského soudu v rozporu a o co svůj právní názor opírá. Jediný judikát, který označil, se projednávané věci nedotýká, jak bude rozebráno níže. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku poukázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, z nichž pasáže, jež považoval za relevantní pro projednávanou věc, pro názornost i citoval. Vůči této argumentaci stěžovatel žádnou antitezi nepostavil a na odkazy nijak nereagoval.

[12] Závěry, k nimž krajský soud dospěl, navíc zčásti dezinterpretuje. Ty jsou totiž postaveny především na tom, že dosud provedeným dokazováním nebylo jednoznačně prokázáno, zda žalobce řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou (viz odst. 4) poukázal na skutečnost, že úřední záznam policie náleží k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, nejedná se však svojí povahou o důkazní prostředek, jehož prostřednictvím by bylo možno bez dalšího prokázat vinu pachatele přestupku, a to zvláště za situace, jaká nastala v projednávané věci, kdy ani další důkazy provedené ve správním řízení toto neprokazují. Sama skutečnost, že žalobce nenabídl alternativní verzi skutkového děje, na předchozím závěru ničeho nemění, není to ostatně jeho povinností. Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž se stěžovatel odvolává, tvrzenému rozporu napadeného rozsudku s judikaturou nesvědčí, neboť ve zmiňované věci nebyla problematika úředního záznamu vůbec řešena a soudy zde dospěly k závěru, že správní orgány provedly ke zjištění skutkového stavu dostatečné dokazování. Větu, kterou stěžovatel cituje v kasační stížnosti, je tak možno chápat pouze v kontextu konkrétních okolností tehdy projednávaného případu.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V projednávané věci přitom neshledal okolnosti hodné zvláštního zřetele, jež by nad rámec výše uvedeného odůvodňovaly aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28 a eventuální přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. června 2025

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu